

Arrest

nr. 90 082 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN HOECKE
Amerikalei 25-27
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2012.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij herhaaldelijk dat de bestreden beslissing van 10 mei 2012 aan haar werd verzonden per aangetekende brief van 10 mei 2012 en zij voegt deze aangetekende brief ook als stuk bij haar verzoekschrift. Op grond hiervan kan er dan ook van worden uitgegaan dat de aangetekende brief ter kennisgeving van de bestreden beslissing op 10 mei 2012 aan de postdiensten werd overhandigd, zodat dient te worden vastgesteld dat, overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, de verzoekende partij geacht wordt deze aangetekende brief ten laatste op 15 mei 2012 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25; cf. RvS 29 mei 2012, nrs. 219.539 en 219.540), zodat de laatste nuttige dag voor het indienen van een verzoekschrift 13 juni 2012 was.

Er dient dus te worden vastgesteld dat het op 15 juni 2012 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld: "*Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.*" Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoek tot horen van 1 september 2012 en ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 augustus 2012 opgenomen grond, dat de aangetekende brief van 10 mei 2012 ter kennisgeving van de bestreden beslissing haar slechts werd aangeboden op 4 juni 2012. In haar verzoek tot horen geeft zij aan dat de postbode een verwittiging in de bus heeft achtergelaten en dat hierop als datum van aanbidding 4 juni 2012 stond en ter terechtzitting stelt zij dat zij weliswaar niet meer beschikt over de enveloppe waarin de beslissing werd verzonden, maar dat het aan de verwerende partij is om te bewijzen dat een eerdere betekening heeft plaatsgevonden. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift aangeeft dat de betrokken aangetekende brief haar slechts op 4 juni 2012 werd aangeboden, zij verwijst integendeel herhaaldelijk naar het feit dat de bestreden beslissing haar "*per aangetekende brief d.d. 10.5.2012*" werd verzonden, zonder meer. Daarnaast dient erop te worden gewezen dat artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt wanneer de beroepstermijn geacht wordt te beginnen lopen en uitdrukkelijk stelt dat de geadresseerde, in casu de verzoekende partij, het tegendeel dient te bewijzen. De verzoekende partij heeft nagelaten dit op enigerlei wijze te doen.

De verzoekende partij voert met haar betoog dan ook geen tegenbewijs aan om het in voornoemd artikel 39/57, § 2, 2° vastgelegde vermoeden te weerleggen, noch een tegenbewijs waaruit overmacht

zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN